

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
DECIZIA PENALĂ NR. 1087/R
Ședința publică din 13 octombrie 2006

Nicăieri în dreptul nostru intern sau în oricare sistem de drept al statelor democratice, păreri exprimate în mass-media (presa scrisă și audiovizuală) nu constituie criterii pe care instanțele judecătorești sunt obligate să le aibă în vedere în activitatea lor de judecată, în sensul pronunțării unor hotărâri judecătorești conforme acestor păreri.

Este adevărat, însă, că păreri exprimate de ziariști în mass-media pot avea ecou pozitiv sau negativ în opinia publică, după cum informațiile date în presa scrisă sau și în presa audiovizuală respectă ori nu adevărul; adevăr care în dosarele instanțelor judecătorești este lesne de verificat, ședințele de judecată fiind publice (cu extrem de rare excepții), iar accesul ziariștilor la conținutul dosarelor nu este îngreunat, deoarece informațiile pe care le pot culege din dosarele despre care este vorba sunt publice de lege lata.

Problema este, însă, că lipsa ziariștilor cu o calificare juridică corespunzătoare poate crea în opinia publică, cu sau fără voia lor, grave confuzii prin informațiile date publicității; această problemă este aparent rezolvată prin încheierea de protocoale între asociațiile de ziariști și conducerile instanțelor judecătorești, care conțin obligații reciproce, în scopul unei cât mai corecte informări publice; aceasta nu înseamnă în nici un caz că se justifică motivarea unei hotărâri judecătorești prin ceea ce ar putea induce sau a indus mass-media în opinia publică, într-un anumit caz mediatizat, cum greșit a apreciat instanța care a pronunțat hotărârea judecătorească în prezenta cauză și care face obiectul judecății prezentului recurs.

În condițiile în care presupusa activitate infracțională a inculpatei a fost întreruptă, de însuși organul de urmărire penală prin a o priva de libertate prin reținere preventivă timp de 24 ore – conform ordonanței de reținere preventivă a procurorului, dar, ilegal de 29 ore conform mențiunilor scrise făcute de inculpată pe ordonanță și în declarația dată de aceasta procurorului la data de 11 septembrie 2006 - interval de timp în care a formulat și înaintat instanței propunerea de arestare preventivă a acesteia, deci mai înainte ca presupusul folos material – 15.000 euro în bancnote, ale căror serii au fost consemnate prin "videofilmare" de către același organ de urmărire penală - să ajungă la presupușii judecători-destinatari ai instanței de recurs;

respectiv, în împrejurările în care alte probe privind vinovăția inculpatei în cauză nu au fost administrate de procuror și starea de fapt este aceeași de la data arestării preventive a acesteia (12.09.2006) și până în prezent, privarea de libertate a inculpatei în continuare, în cursul urmăririi penale, nu se poate justifica, chiar existând indicii că a comis două infracțiuni în concurs real, câtă vreme aceasta îndeplinește, cum s-a arătat mai sus, toate condițiile legii de procedură penală pentru a fi liberată provizoriu sub control judiciar; măsură care, altfel spus, este ca o cvasiarestare la domiciliu, ea având un caracter restrictiv privind libertatea de mișcare a inculpatei, contactul acesteia cu anumite persoane, interzisă fiindu-i și exercitarea profesiei de avocat, alături de alte obligații ce vor fi menționate în dispozitivul hotărârii și a căror nerespectare atrage arestarea preventivă.

Este un procedeu neuzitat până în prezent, nici de către conducerile administrative ale instanțelor și nici de către parchete, deci nelegal, acela de a nu lăsa originalul dosarului de urmărire penală la dispoziția judecătorului redactor al hotărârii pronunțate în cauză, cum s-a întâmplat în cauza de față, originalul acestui dosar fiind restituit parchetului, la cererea acestuia, de către administrația Curții de Apel Timișoara;

judecătorului redactor i s-a pus la dispoziție doar o copie a dosarului de urmărire penală pentru a-și putea definitiva redactarea considerentelor prezentei hotărâri, fiindu-i ignorată legitima și insistenta cerere verbală de a avea la dispoziție originalul dosarului în discuție, pentru a-și putea definitiva redactarea considerentelor hotărârii, cu trimiteri directe la filele dosarului original, atât din partea - mai ales - conducerii Curții de Apel Timișoara, cât și din partea conducerii Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Timișoara. Așa încât, astfel de trimiteri nu au putut fi făcute, pentru că așa cum se poate vedea din copiile actelor dosarului puse la dispoziție pentru definitivarea redactării motivelor prezentei decizii, copia dosarului este inexactă, îndoielnică, ea conținând file care - față de cum sunt numerotate, inclusiv cu ștersături evidente, iar unele chiar ilizibile - apar fie în plus, fie în minus comparativ cu filele dosarului original la data judecării prezentului recurs, unde numerotarea lor era cronologică, fără întreruperi, adăugiri sau ștersături;

această împrejurare are caracterul unei obstrucționări nu atât a exercitării atribuțiilor de serviciu de către însuși judecătorul în cauză, cât a administrării justiției însăși ca serviciu public, în numele căreia judecătorii lucrează ca reprezentanți ai puterii judecătorești a statului.

Pe toată durata procesului penal până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, orice persoană acuzată de a fi comis o infracțiune este prezumată a nu a fi vinovată. Acest principiu reglementat atât în actele normative interne, cât și în art. 6 paragraf 2 al Convenției Europene a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, la care România este parte, este un principiu al dreptului penal modern și el garantează celui acuzat de comiterea unei infracțiuni beneficiul oricărei situații îndoielnice ("in dubio pro reo"). Or, în cauză, organul de urmărire penală neîntocmind rechizitoriul și netrimțând-o în judecată pe inculpată, deși nu a administrat alte probe de vinovăție a inculpatei care să schimbe starea de fapt de la data inițială a privării sale de libertate, pe tot parcursul privării preventive de libertate a acesteia, de 31 zile, starea de fapt cu privire la inculpată fiind și în prezent aceeași de la data arestării sale preventive, a creat în acest mod o stare îndoielnică și aparent abuzivă, beneficiara unei astfel de situații îndoielnice și aparent abuzive fiind inculpata, iar instanța care îi judecă recursul are obligația legală să-i recunoască acest drept.

O altă situație îndoielnică, și care îi profită inculpatei, este în legătură cu ordonanța din data de 11.09.2006 de reținere preventivă, pe timp de 24 ore a acesteia, dată de procuror în dosar penal nr. 46/P/2006 al Parchetului De Pe Lângă Înalta Curte De Casa-ție Și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Timișoara; în care ora reținerii preventive este menționată a fi ora 20.00, contestată de inculpată când a luat la cunoștință de conținutul acestei ordonanțe, prin mențiunea scrisă la sfârșitul ei că alta este ora reținerii sale preventive - 15.00, fiind vorba, deci, de o diferență de 5 ore, neștiindu-se, încă, astfel, până în prezent, care este adevărata oră a reținerii preventive a inculpatei și dacă ora reală este aceea indicată de aceasta - ce ar putea ascunde cele cinci ore în plus de reținere preventivă, aparent ilegală.

În concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, practica judiciară a Curții Europene a Drepturilor Omului, elaborată în aplicarea Convenției Europene a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, în care o importanță deosebită i se acordă dreptului oricărei persoane la libertate și la siguranță, jurisprudență care are un caracter obligatoriu pentru instanțele naționale ale statelor semnatare ale Convenției, stabilește regula că în procesul penal libertatea persoanei judecate este primordială și nu privarea ei preventivă de libertate - care este excepția, până la condamnarea acesteia la o pedeapsă cu închisoarea de către o instanță compusă din magistrați independenți. În cauza de față inculpata Lazăr Edit a fost arestată preventiv în cursul urmăririi penale și nu a fost trimisă până în prezent în judecată, iar împotriva sa nu s-a pronunțat o hotărâre judecătorească prin care să fi fost condamnată la pedeapsa închisorii, aceasta neavând nici ante-cedente penale.

Obligativitatea aplicării regulii despre care s-a făcut vorbire în alineatul precedent, cât și a celei care se referă la inculpat ca beneficiar al oricărei situații îndoielnice, ambele reguli fiind fundamente ale dreptului penal și procesual penal în sistemele statelor de drept, demo-cratice, rezidă și în prevederile imperative ale legii române cu forță juridică supremă - Constituția, care în articolele 11 (2) și 20 (1), (2) statuează că tratatele internaționale ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern, iar atunci când există în privința drepturilor omului neconcordanțe între legile interne și reglementările internaționale la care România este parte, au prioritate acestea din urmă, deci și în-stanțelor judecătorești le incumbă obligația aplicării acestor reguli.

Luând în considerare cele mai sus arătate, cât și dispozițiile art. 160² alineatele 3, 3¹, 3² și 4, ale art. 385¹⁵ punct 2, art. 385⁶ alineat 3 din Codul de procedură penală, în conformitate cu care sunt evaluate probele dosarului, se apreciază că recursul inculpatei se impune a fi admis, hotărâre care va fi luată - cu opinia majoritară a doi judecători -, din trei, a numărului membrilor completului de judecată, potrivit prevederilor art. 308 alineatele (1) și (2) din același cod de legi.

Tinând seama și de conținutul art. 192 alineat (3) din Codul de procedură penală,

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE :

Admite recursul inculpatei Lazăr Edit, împotriva încheierii nr. 541/PI din 29 septembrie 2006 a Tribunalului Timiș, dată în dosar nr. 3327/30/2006, pe care o casează în întregime și rejudecând cauza:

admite cererea de punere în libertate provizorie sub control judiciar a inculpatei Lazăr Edit, născută la 11.02.1963 în localitatea Lugoj, din părinții Eugen și Edita, de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr.131din 12.09.2006, emis în dosar nr. 3119/ 30/2006 al Tribu-nalului Timiș și dispune punerea de îndată în libertate a inculpatei.

Pe timpul liberării provizorii sub control judiciar inculpata este obligată să respecte următoarele obligații :

- a). să nu depășească limitele teritoriale ale României, decât în condițiile stabilite de instanță ;
- b). să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemată ;

c). să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea de instanță – Poliția Municipiului Lugoj, județul Timiș, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție, ori de câte ori este chemată ;

d). să nu își schimbe locuința fără încuviințarea Curții de Apel Timișoara ;

e). să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme;

f). să nu se apropie de persoana denunțatorului Gherghel George, membrii familiei acestuia, de inculpații Clopina Călin și Kașai Vladimir Pavel, și să nu comunice cu aceste trei persoane direct sau indirect ;

g). să nu se afle în locuința persoanelor indicate mai sus la litera „ f” ;

h). să nu exercite profesia de avocat .

Atrage atenția inculpatei că nerespectarea oricăreia dintre obligațiile de mai sus atrage luarea măsurii arestării sale preventive .

Copia dispozitivului prezentei decizii se va comunica, la data pronunțării acesteia, tuturor instituțiilor indicate în art. 145 alineat 2¹ C.p.p., inculpatei și instituției de la locul de deținere a acesteia.

Cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina statului .

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică, azi, 13.10.2006.

OPINIA SEPARATĂ

Recursul declarat de inculpată este nefondat .

Potrivit dispozițiilor art. 160² alin.1 C.p.p, liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce depășește 18 ani, iar potrivit dispozițiilor art. 160² alin.2 c.p.p, liberarea provizorie sub control judiciar nu se acordă în cazul în care învinuitul sau inculpatul este recidivist ori când există date din care rezultă necesitatea de a-l împiedica să săvârșască alte infracțiuni sau că acesta a încercat să zădărnicească aflarea adevărului, prin influențarea unor martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor de probă ori prin alte asemenea fapte.

Prin încheierea penală nr. 261/CC/12.09.2006, pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr. 3119/30/2006 în temeiul prevederilor art. 143 C.p.p, art. 148 lit.f C.p.p, art. 149¹ C.p.p, raportat la art. 23 alin.V din Constituția României a fost admisă propunerea formulată de Departamentul Național Anticorupție-Serviciul Teritorial Timișoara și s-a dispus arestarea preventivă a inculpatei Lazăr Edit, în fapt reținându-se „că la data de 01.09.2006, inculpata, avocat în cadrul Baroului Timiș i-a pretins denunțatorului Gherghel George suma de 15.000 Euro pentru a determina pe membrii completului de judecată din cadrul Curții de Apel Timișoara să mențină în recurs soluția de achitare, favorabilă denunțatorului, ce a fost pronunțată în apel de Tribunalul Caraș Severin în dosarul nr. 481/P/2006 în care denunțatorul a fost judecat în stare de arest pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art. 239 alin.2-4 C.p, sau că îi va determina să aplice o amendă penală, dându-i de înțeles că are influență prin relațiile sale asupra acestora, care constituie infracțiunea de trafic de influență, prev.de art. 257 C.p raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, pedepsită cu închisoarea de la 2 la 10 ani” (dosar de urmărire penală fila 204).

Infracțiunea de trafic de influență este pedepsită prin dispozițiile art. 257 C.p, cu închisoare de la 2 la 10 ani, astfel, că prima condiție privind cuantumul pedepsei prevăzută de art. 160² alin.1 C.p.p, privind cuantumul pedepsei este îndeplinită.

Dacă în cauză condiția de legalitate pentru admiterea cererii este îndeplinită, cea de a doua condiție privind temeinicia, nu este îndeplinită.

Probele administrate în faza urmăririi penale (denunțul penal formulat de către denunțatorul Gherghel George, procesul verbal de redare a convorbirilor telefonice realizate de inculpată cu denunțatorul, declarațiile martorilor, planșele foto care evidențiază întâlnirile inculpatei cu denunțatorul), dovedesc necesitatea privării în continuare de libertate a inculpatei, pentru a o împiedica pe aceasta să săvârșască alte infracțiuni.

Așadar, nefiind îndeplinite condițiile de legalitate și de temeinicie a cererii având ca obiect liberare provizorie sub control judiciar, recursul urmează a fi respins ca nefondat, în temeiul prev.art. 385¹⁵ alin.1, pct.1, lit.b C.p.p, cu aplicarea art. 192 alin.2 c.p.p.